

תת"ע 7255/05/17 - מדינת ישראל נגד ינאי צבי ינאי צבי

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 7255-05-17 מדינת ישראל נ' ינאי צבי
בפני כבוד הסגן נשיאה אלון אופיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ינאי צבי ינאי צבי

הנאשמים

הכרעת דין

בפתח החלטתי אני מודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם וזאת מחמת הספק.

לנאשם נמסר ביום 8.1.17 דוח תנועה מסוג ברירת משפט במסגרתו יוחסה לו עבירה בניגוד לתקנה 36(ג) בתקנות התעבורה - חציית קו הפרדה רציף.

את הדוח רשם לנאשם שוטר כעדות יחידה (מסמך ת/1 - הוגש העתק צילומי ולא מקור) אליו צירף השוטר את המסמך ת/2 - סקיצה של האירוע - גם כאן העתק צילומי ולא מסמך מקור.

הנאשם מצדו טען כבר בזירה בפני השוטר כי לא חצה כל קו הפרדה לבן ותגובתו נרשמה במקום.

לטענת הנאשם, ממיקום השוטר עת עמד ברחבת כורכר מרוחקת (מגרש חנייה) לא ניתן כלל לראות את קו ההפרדה על הכביש.

הנאשם טען כי טענתו הראשונה של השוטר כלפיו הייתה בנושא מהירות, אך כאשר בדק את הטכוגרף של רכבו, ומצא אותו תקין, עברו הטענות לנושא חציית קו ההפרדה הרציף.

ע.ת 1 בעדותו אישר כי יתכן ואמר לנאשם כי חציית הקו הייתה בשל אי התאמת מהירות הרכב לעקומה במקום, אך עמד על עדותו לפיה ראה את הנאשם חוצה קו הפרדה רציף וכי ממקום עמידתו יכול היה לראות את סימון הכביש בקילומטר 107 שם לטענתו בוצעה העבירה.

דין והכרעה -

המדובר בתיק בו ניצבת עדות בודדת של שוטר מול עדות נאשם המכחיש בתוקף למן הרגע הראשון את ביצוע העבירה.

אין המדובר באירוע אותו תיעדה משטרת ישראל באמצעות סרט או צילום אחר אף שטכנולוגיה פשוטה וזולה זו מצויה בידי המשטרה.

השוטר שביצע האכיפה לבדו תיעד האירוע במזכר ובסקיצה כאשר מסמכי המקור לא הוגשו על ידי המדינה (הוגש רק העתק צילומי של שניהם).

מהמסמך ת/2 (סקיצה) ולמעשה גם מהמסמך ת/1, לא עולה כל אינדיקציה ראייתית למרחק ממנו צפה השוטר בקילומטר 107 בו לטענתו ביצע הנאשם את העבירה.

למעט טענה כללית של ע.ת.1 לפיה הוא יכול לראות את הקו הלבן ממגרש הכורכר בו עמד, לא הוכיחה המדינה בכל דרך כי טענה זו אכן נכונה ויש הצדקה לדחות את טענה הנאשם לפיה לא ניתן כלל לראות את הסימון על הכביש ממיקומו של השוטר.

כאשר בהליך פלילי עסקינן, צריכה התביעה להוכיח את האישום ברמת הוכחה של מעבר לכל ספק סביר.

מאחר ואין המדובר באירוע בו השוטר עמד בסמוך למקום ביצוע העבירה אלא תצפת לכיוון בו נסע הנאשם ממגרש חנייה, ומאחר ואין כל אינדיקציה ראייתית למרחק ממנו בוצעה אותה תצפית, ומאחר והמדובר באירוע שלא צולם וראיות המדינה נשענות על עדות בודדת של השוטר מול עדות הנאשם אשר מכחיש, אין אני סבור כי האישום הוכח מעבר לכל ספק סביר.

שמעתי את עדות הנאשם בפני ואת חקירתו הנגדית. ביחס לאירוע עצמו לא מצאתי בחקירתו הראשית או הנגדית משום סימן מובהק לאי אמירת אמת.

הנאשם לא מסר מידית לשוטר בשטח גרסה מפלילה, והוא הכחיש באופן עקבי את ביצוע העבירה.

בנסיבות אלה, ואף שהנאשם לא הצליח להביא לעדות עד נוסף מבין נוסעי רכבו, נותר בלבי ספק באשר לביצוע העבירה על ידי הנאשם.

אוסף עוד כי בהתאם לסקיצה ת/2 הגיע הנאשם מכביש בו נהג בעקומה הפונה שמאלה ולא ימינה.

בנסיבות אלה, וגם אם נהג הנאשם במהירות (כפי שלכאורה טען כלפיו השוטר), הרי שאין זה סביר כי תיווצר סטייה שמאלה אל מעבר לקו הלבן. לכל היותר במהירות גבוהה הייתה נוצרת סטייה ימינה עם הכח הצנטרפוגלי שהיה בהכרח גורם לדחיפת הרכב ימינה ולא שמאלה.

מאחר ולא נשמעה חוות דעת מומחה בעניין זה בפני, אשאיר הערה זו בשולי החלטתי ולא כבסיס להכרעת הדין.

אני קובע כי המדינה לא הוכיחה את האישום ברמת ההוכחה הנדרשת להליך פלילי, ולאור הספק שנותר באשר לביצוע העבירה על ידי הנאשם, אני מחליט לזכות אותו.

עותק מהחלטה זו יישלח לבית הנאשם.

ניתנה היום, י"א תשרי תשע"ט, 20 ספטמבר 2018, במעמד התביעה